

Sag T-29/91

Claudia Castelletti m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Afvisning«

Rettens kendelse (Tredje Afdeling) af 6. februar 1992 II - 77

Sammendrag af kendelse

Tjenestemænd — søgsmål — erstatningssøgsmål anlagt uden forudgående administrativ procedure efter vedtægten — afvisning
(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)

RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling) 6. februar 1991 *

I sag T-29/91,

C. Castelletti, Y. Demory-Thyssens, C. Eischen-Gadenne, B. Keller, G. Kreibich, G. Lambertz, L. Passera og A. Thielemans, tjenestemænd ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat Marcel Slusny og advokat Olivier-Marie

* Processprog: fransk.

Slusny, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 4, avenue Marie-Thérèse,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved Sean van Raepenbusch, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Den Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

hvor der er nedlagt påstand om erstatning for den økonomiske skade og godtgørelse for den ikke-økonomiske skade, sagsøgerne hævder at have lidt som følge af, at de ikke fik adgang til udvælgelsesprøve KOM/B/2/82 fra den 25. februar 1982,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, B. Vesterdorf, og dommerne A. Saggio og C. Yeraris,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. april 1991 har Claudia Castelletti, Yvonne Demory-Thyssens, Carmen Eischen-Gadenne, Bardel Keller, Gudrun Kreibich, Gerda Lambertz, Lucia Passera og Antonietta Thielemans, som er tjenestemænd ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale hver af sagsøgerne erstatning med 200 000 BFR for økonomisk skade og godtgørelse med 100 000 BFR for ikke-økonomisk skade, idet sagsøgerne dog har forbeholdt sig ret til at ændre beløbene under sagen.

Sagens baggrund

- 2 Ved stævninger indleveret til Domstolens Justitskontor i december 1984 havde Vincenzo Sorani og ti andre tjenestemænd ved Kommissionen samt Hermanus Adams og 52 andre tjenestemænd og øvrige ansatte anlagt to sager med påstand om annullation af en afgørelse, som Udvælgelseskomitéen for den interne udvælgelsesprøve KOM/B/2/82 havde truffet om ikke at give dem adgang til prøverne (sag 293/84 og 294/84). Meddelelsen om udvælgelsesprøven vedrørte oprettelse af en ansættelsesreserve af assistenter, sekretariatsassistenter og tekniske assistenter i kategori B, lønklasse 5 og 4.
- 3 Ved to domme af 11. marts 1986 (sag 293/84, Sorani m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 967, og sag 294/84, Adams m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 977) annullerede Domstolen Udvælgelseskomitéens afgørelser om ikke at give sagsøgerne i de to sager adgang til prøverne. Domstolen udtalte i præmisserne, at sagsøgerne ikke havde haft mulighed for at tage stilling til udtalelser, som deres administrativt overordnede havde fremsat om dem over for Udvælgelseskomitéen. På baggrund af disse domme indkaldte Udvælgelseskomitéen i juni 1986 de pågældende ansøgere, for at de kunne svare på de samme spørgsmål, som tidligere var blevet stillet deres administrativt overordnede. Ved skrivelse af 11. juli 1986 fik ansøgerne meddelelse om, at man fastholdt afgørelsen fra juni 1984 om at nægte at give dem adgang til prøverne.
- 4 Efter klage fra en række af ansøgerne over afgørelsen af juli 1986 indkaldte Udvælgelseskomitéen dem for anden gang for at give dem mulighed for at tage stilling til de administrativt overordnedes svar på de spørgsmål, Udvælgelseskomitéen havde stillet dem. Ved skrivelse af 12. februar 1987 fik de pågældende tjenestemænd meddelelse om, at Udvælgelseskomitéen ikke havde fundet anledning til at ændre den afgørelse, den havde truffet over for dem, og som var blevet meddelt dem den 11. juli 1986.
- 5 Ved dom af 28. februar 1989 (forenede sager 100/87, 146/87 og 153/87, Basch m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 447) annullerede Domstolen den afgørelse, Udvælgelseskomitéen for Udvælgelsesprøve KOM/B/2/82 havde truffet om ikke at give sagsøgerne adgang til prøverne. Som begrundelse herfor udtalte Domstolen, at afslaget var utilstrækkeligt begrundet, og at Udvælgelseskomitéens fremgangsmåde havde været retsstridig.

- 6 Det hedder bl.a. i dommen:

»En Udvælgelseskomité har imidlertid, når den på ny gennemgår ansøgningerne — og navnlig når dette sker for at berigtige en alvorlig ulovlighed — pligt til at udføre opgaven med den nødvendige forsigtighed og med særlig omhu. I det foreliggende tilfælde anvendte Udvælgelseskomitéen medlemmernes personlige optegnelser og erindringer, som kan være ufuldstændige og unøjagtige, for at rekonstruere udtalelser, som var blevet afgivet ca. tre år tidligere vedrørende et meget stort antal ansøgere. Det fremgår i øvrigt af sagen, at flere af de således rekonstruerede udtalelser strider direkte mod indholdet af andre dokumenter, såsom de skriftlige bedømmelser af, hvorledes visse sagsøgere udførte deres opgaver. Udvælgelseskomitéen har herved gjort sig skyldig i en alvorlig ulovlighed, som må føre til annullation af de anfægtede afgørelser.

Herefter, og idet der ikke findes anledning til at tage stilling til sagsøgernes øvrige anbringender og argumenter, annulleres den afgørelse, Udvælgelseskomitéen for Udvælgelsesprøve KOM/B/2/82 traf om ikke at give sagsøgerne adgang til prøverne, idet dette afslag er utilstrækkeligt begrundet, og Udvælgelseskomitéens fremgangsmåde var retsstridig.«

- 7 Til opfyldelse af dommen besluttede direktøren for Kommissionens Personaledirektorat at opfordre Udvælgelseskomitéen til at genoptage sit arbejde fra og med det stadium, hvor fremgangsmåden — som fastslået i Domstolens dom — havde været retsstridig.
- 8 Ved notat af 26. juli 1989 gav direktøren bl.a. sagsøgerne meddelelse herom; notatet er sålydende:

»Vedr.: Genoptagelse af udvælgelsesprocedure KOM/B/2/82 til opfyldelse af Domstolens dom af 28. februar 1989 i de forenede sager 100/87, 146/86 og 153/87. Meddelelse til de sagsøgere, der har fået medhold.

For at efterkomme Domstolens dom af 28. februar 1989 har ansættelsesmyndigheden besluttet at lade Udvælgelseskomitéen for den interne udvælgelsesprøve, som

De har ansøgt om at måtte deltage i, vedrørende overgang fra kategori C til kategori B, genoptage arbejdet fra og med det stadium, på hvilket Udvælgelseskomitéens fremgangsmåde for Deres vedkommende er kendt retsstridig af Domstolen.

Med henblik herpå vil Udvælgelseskomitéen snarest blive nedsat på ny i sin oprindelige sammensætning i det omfang, det overhovedet er muligt, og komitéen vil genoptage sit arbejde under hensyn til dommen af 28. februar 1989.

De ansøgere, der får adgang til prøverne, vil ad sædvanlig tjenestevej få meddelelse om, hvornår disse finder sted...«

- 9 Udvælgelseskomitéen genoptog sit arbejde og gik over til næste fase vedrørende adgang til udvælgelsesprøven.
- 10 Inden denne del af proceduren var afsluttet, indgav formanden for EF-Tjenestemandssforeningen (herefter benævnt »SFE«), Franz Josef Klein, efter mandat fra ansøgerne til prøven og i disses navn — ved notater af 18. september 1989 klager (R/225/89-249/89) i medfør af artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) over notatet af 26. juni 1989 fra direktøren for Personaledirektoratet. Klagerne krævede bl.a. at få adgang til udvælgelsesprøven uden yderligere formaliteter, ligesom de krævede erstatning for den skade, de havde lidt. Den 20. december 1989 afviste Kommissionen klagerne ved en begrundet afgørelse, der blev meddelt dem ved notat af 22. december 1989.
- 11 Denne afgørelse er genstand for sag T-17/90, der blev anlagt den 9. april 1990.
- 12 Sagsøgerne i sag T-17/90 har nedlagt følgende påstande:

- 1) Afgørelsen af 26. juni 1989, truffet af direktøren for Personaledirektoratet, Gianluigi Valsesia, annulleres.
 - 2) Det bestemmes, at sagsøgerne uden yderligere formaliteter gives adgang til udvælgelsesprøve KOM/B/2/82.
 - 3) Det bestemmes, at de sagsøgere, der måtte blive udnævnt, udnævnes med tilbagevirkende gyldighed, således at de fra og med 1982 får samme fordele som de ansøgere, der allerede er udnævnt eller forfremmet.
 - 4) Sagsøgte tilpligtes at betale 200 000 BFR i erstatning, henholdsvis godtgørelse for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgerne har lidt som følge af deres forsinkede karriereforløb, idet sagsøgerne dog forbeholder sig ret til at ændre beløbet under sagen.
 - 5) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 13 Ved notat af 8. august 1990 fik sagsøgerne i nærværende sag meddelelse fra Udvalgelseskomitéen om, at de havde fået adgang til næste fase i udvælgelsesprøven. Sagsøgerne indgav i tiden fra den 31. oktober til den 6. november 1990 klager, der blev registreret på Kommissionens Generalsekretariat i tiden fra den 31. oktober til den 7. november 1990. Klagerne indeholdt krav om, at administrationen skulle indrømme dem den »tilbagevirkende gyldighed, der er nødvendig for på ny at skabe lighed mellem (sagsøgerne og deres) kolleger, dvs. at der (skal) forholdes, som om de havde fået adgang til den følgende del af udvælgelsesprøven allerede i 1982, og at deres karriereforløb skal genoprettes«.
- Klagerne indeholdt endvidere krav om erstatning, henholdsvis godtgørelse for økonomisk og ikke-økonomisk skade. Klagerne er ikke udtrykkeligt blevet besvaret.
- 14 På denne baggrund har sagsøgerne anlagt nærværende sag den 30. april 1991.

Parternes påstande

15 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- 1) Nærværende sag samt de sager, der henvises til i sagen, forenes med sag T-17/90.
- 2) Sagsøgte tilpligtes at betale hver af sagsøgerne 200 000 BFR i erstatning for økonomisk skade, idet sagsøgerne dog forbeholder sig ret til at ændre beløbet under sagen.
- 3) Sagsøgte tilpligtes at betale hver af sagsøgerne 100 000 BFR i godtgørelse for ikke-økonomisk skade, idet sagsøgerne dog forbeholder sig ret til at ændre beløbet under sagen.
- 4) Sagsøgte tilpligtes at betale rente på 8% af beløbene fra tidspunktet for indgivelsen af de klager, der ligger til grund for sag T-17/90.
- 5) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

16 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Retten træffer afgørelse om sagens omkostninger efter de herom gældende regler.

17 Sagsøgerne har over for afvisningspåstanden nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgtens afvisningspåstand tages ikke til følge eller henskydes til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.
- Det bestemmes, at sagerne T-17/90 (*Camara Alloisio m.fl.*), T-28/91 (*Blieschies m.fl.*) og T-29/91 (*Castelletti m.fl.*) forenes.

Parternes anbringender og argumenter vedrørende sagens formalitet

- 18 Kommissionen har principalt gjort gældende, at for så vidt som genstanden for nærværende sag og sag T-17/90 i det hele er sammenfaldende og støttes på de samme grunde, kan sagen ikke antages til realitetsbehandling, da der foreligger litispendens. Kommissionen har herved henvist til Domstolens dom af 17. maj 1973 (forenede sager 58/72 og 75/72, *Perinciolo mod Rådet*, Sml. s. 511) og af 26. maj 1971 (forenede sager 45/70 og 49/70, *Bode mod Kommissionen*, Sml. 1971, s. 123, org. ref.: Rec. 1971, s. 465), og udleder heraf, at sagsøgerne ikke har nogen som helst søgsmålsinteresse i forbindelse med nærværende sag.
- 19 Kommissionen har subsidiært gjort gældende, at den administrative procedure, der er gået forud for sagens anlæg, ikke er forløbet forskriftsmæssigt, og at sagen af denne grund bør afvises. I det omfang sagen angår erstatningskrav, burde der forud for dennes anlæg have været fremført ansøgninger og indgivet klager i henhold til vedtægtens artikel 90. Som følge heraf ville nærværende sag, der efter Kommissionens opfattelse kun indebærer en gentagelse af nogle af de under sag T-17/90 fremsatte krav, kun kunne være anlagt til prøvelse af afvisning af en klage, der var indbragt inden for en frist på 3 måneder fra afgørelsen af 22. december 1989, hvorved Kommissionen afviste de oprindelige ansøgninger af 18. september 1989 i klagesagerne R/225/89-R/249/89. Da nærværende sag er anlagt den 30. april 1991, og de forudgående klager blev indgivet i tiden fra den 31. oktober til den 6. november 1990, bør den afvises.
- 20 Sagsøgerne har heroverfor anført, at de klart har søgsmålsinteresse, da sagsøgte anså deres første søgsmål for at være indgivet for tidligt, idet det angik en forberedende akt, og at de har interesse i på ny at fremsætte deres argumenter, når disse akter, der hævdes at være forberedende, er erstattet af egentlige afgørelser. For så vidt angår litispendensindsigelsen har sagsøgerne anført, at denne indsigelse ikke

kan påberåbes, medmindre der allerede foreligger en retsafgørelse, selv om denne træffes på samme tidspunkt som afgørelsen af litispendensspørgsmålet i den anden sag.

- 21 Under hensyn til, at sagsøgerne end ikke har indgivet replik i sag T-17/90, har de endvidere gjort gældende, at Retten, som ikke er fuldstændig bekendt med deres argumentation i sagen, derfor ikke allerede nu er i stand til at træffe afgørelse. Sagsøgerne har yderligere rejst spørgsmål om, hvorvidt sagsøgtes bemærkninger ikke snarere burde føre til, at sagerne forenes på grund af deres indbyrdes sammenhæng.
- 22 Subsidiært har sagsøgerne gjort gældende, at de ikke kan udforme kravene i en klage i samme form som påstandene under en retssag. Ifølge sagsøgerne kan de ikke handle på anden måde over for ansættelsesmyndigheden end ved at kræve, at denne yder dem genopretning af deres forhold, specielt ved at tilbagekalde den omtvistede retsakt, men de kan ikke kræve erstatning, da dette spørgsmål ikke henhører under ansættelsesmyndighedens kompetence.

Sagsøgernes anbringender vedrørende sagens realitet

- 23 Til støtte for deres erstatningskrav har sagsøgerne gjort gældende, at deres karriereforløb vil være forsinket betydeligt, i givet fald med 8 år eller derover, i forhold til de kolleger, der allerede ved den første gennemgang af ansøgningerne fik adgang til at deltage i prøverne i forbindelse med den pågældende udvælgelsesprøve.
- 24 For så vidt angår den økonomiske skade har sagsøgerne nedlagt påstand om betaling af 200 000 BFR som erstatning for, at de ikke er overgået til kategori B og ikke har kunnet opnå forfremmelse i denne kategori. For så vidt angår den ikke-økonomiske skade har de nedlagt påstand om betaling af 100 000 BFR som godtgørelse for, at de siden 1982 har måttet vente på, at deres sag blev behandlet, og at de først opnåede den fornyede gennemgang i 1991 efter at have været igennem fire retssager.

Retlig vurdering

- 25 Det bemærkes, at såfremt det er åbenbart, at en ved Retten anlagt sag må afvises, kan Retten i henhold til procesreglementets artikel 111 uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse. Retten finder, at den foreliggende sag er tilstrækkelig belyst ved sagens akter og træffer afgørelse om, at det er ufornuddent at fortsætte sagens behandling.
- 26 For så vidt angår sagsøgtes principale påstand om afvisning som følge af, hvad sagsøgte kvalificerer som »litispensens«, bemærkes, at retsforhandlingerne i den sag, der er registreret på Rettens Justitskontor under nr. T-17/90 mellem de samme parter, ikke er afsluttet, hvorfor Retten på den foreliggende sags nuværende stadium finder det ufornuddent at tage stilling til afvisningspåstanden.
- 27 Herefter skal det undersøges, om den subsidiære indsigelse, Kommissionen har fremført, kan tages til følge.
- 28 I denne forbindelse bemærkes, at den forudgående administrative procedure i medfør af vedtægtens artikel 90 i princippet falder i to led. Som det fremgår af artikel 90, stk. 1, kan enhver person, der er omfattet af vedtægten, forelægge en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende. Såfremt ansøgningen ikke imødekommes, eller der ikke træffes en beslutning, kan den pågældende indbringe en klage for ansættelsesmyndigheden over dennes udtrykkelige eller stiltiende beslutning på de betingelser, der er anført i vedtægtens artikel 90, stk. 2. Det bemærkes endvidere, at klageproceduren har til formål at give ansættelsesmyndigheden lejlighed til på ny at overveje sin afgørelse på baggrund af eventuelle indvendinger fra tjenstemandens side (jf. Domstolens dom af 21.10.1980, sag 101/79, Vecchioli mod Kommissionen, Sml. s. 3069, præmis 31), samt at den administrative procedure i henhold til vedtægtens artikel 90 har til formål at muliggøre og fremme en mindelig bilæggelse af tvister mellem tjenstemanden og administrationen (jf. Domstolens dom af 23.10.1986, sag 142/85, Schwiering mod Revisionsretten, Sml. s. 3177, præmis 11).

- 29 For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt et erstatningskrav kan tages under realitetspåkendelse, fremgår det af Rettens gennemgang af Domstolens praksis (jf. Rettens dom af 24.1.1991, sag T-27/90, Latham mod Kommissionen, Sml. II, s. 35, præmis 38, og af 25.9.1991, sag T-5/90, Marcato mod Kommissionen, Sml. II, s. 731, præmis 49), at kun i tilfælde, hvor der er en direkte forbindelse mellem et annullationssøgsmål og en erstatningspåstand, kan erstatningspåstanden admitteres som accessorisk til annullationssøgsmålet, uden at den pågældende forud herfor har forelagt en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om erstatning for den påståede skade, og uden at der er indgivet en klage over ansættelsesmyndighedens stiltiende eller udtrykkelige afvisning af ansøgningen.
- 30 Når sagen derimod som i dette tilfælde udelukkende angår erstatning eller godtgørelse for økonomisk og ikke-økonomisk skade, som hævdes at være en følge af, at sagsøgerne først med 8 års forsinkelse og efter en række retssager har fået adgang til prøverne i forbindelse med en udvælgelsesprøve, og den ikke støttes på en retsakt, som kræves annulleret, men på en række fejl og undladelser fra administrationens side, må det kræves, at den forudgående administrative procedure er indledt med en ansøgning fra de pågældende til ansættelsesmyndigheden om erstatning eller godtgørelse for skaden.
- 31 På baggrund heraf bemærkes, at der hverken forud for det på sagsøgernes vegne fremsendte notat af 18. september 1989 eller de klager, sagsøgerne indgav i tiden fra den 31. oktober 1990 til den 6. november 1990, eller rettidigt herefter er rettet andre henvendelser til administrationen, der opfylder kravene i vedtægtens artikel 90.
- 32 Heraf følger, at selv om man måtte fortolke klagerne som ansøgninger i vedtægtens forstand, står det fast, at den administrative procedure ikke har omfattet to led i overensstemmelse med vedtægtens artikel 90 og 91. Heraf følger klart, at sagen ikke er anlagt forskriftsmæssigt i henhold til vedtægten, og at det således er åbenbart, at den bør afvises.

- 33 Det følger heraf, at sagen bør afvises, uden at det i det foreliggende tilfælde er nødvendent at tage stilling til sagsøgernes påstand om, at sagerne T-17/90, T-28/91 og T-29/91 forenes.

Sagens omkostninger

- 34 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til samme reglements artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte.

Af disse grunde

bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

- 1) Sagens afvises.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 6. februar 1992.

H. Jung
Justitssekretær

B. Vesterdorf
Afdelingsformand